కథానిక:

అబల

★

శ్రీ వేలూరి సహజానందం

"విన్నారా?"

"........."

"మిమ్మల్నే."

"ఏమిటి?" అన్నాడు భోజనంలో నిమగ్నుడైన భర్త, తలెత్తి.

"ఏమి టేమిటి? విన్నారా అంటే?"

"ఏమిటి వినటం?" అర్థంకాక తెల్లపోయి అతనామెకేసి చూశాడు. ఆ తెలివితక్కువ చూపు ఉందే, ఆ చూపు తను కాపురానికి వచ్చినప్పటి నుంచీ చూస్తోంది. అబ్బ! ఆ చూపు చూస్తేనే చాలు మనిషిమీద అసహ్యం పుట్టుకురావటానికి. ఆమెకు మామూలుకన్న కూడా ఈసారి ధర్మపతిపై అసహ్యం ఎక్కువ కలిగింది.

ఊరంతా ఇంత ముఖ్యాతి ముఖ్యమైన విషయంతో అట్టుడికిపోతుంటే, నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు తింటూ కూర్చుంటాడేం ఈ పెద్దమనిషి...

"మీది మరీ అడివిగోడుఅండీ" అంది నవ్వుతూ.

ఎంత వ్యతిరేక భావాలైనా చక్కని సరసంలో మూసపోసి, ముసిముసినవ్వులు నవ్వటం ఆమెకీ అయిదేళ్ళలో మొదట్లో కష్టంగా, తర్వాత సులభంగా అలవాటైపోయింది.

"సరేలే...నా అడివిగోడు ఎప్పుడూ ఉన్నదేగా...

"అసలు విషయమేమిటో చెప్పు" అన్నాడతను, అన్నం అరగిస్తూ.

"పచ్చడి ఎలా ఉంది?"

"బాగానే ఉంది."

....

"కారం ఎక్కువైందా......ఉప్పు తక్కువైందా..."

"ఏమో అదంతా నాకు తెలియదు...బాగానే ఉంది."

"మరి ఏం తెలుసు?..." అని మళ్లీ చేదు మందుకు పంచదార పూతలాంటి ఆ సరసపు నవ్వు నవ్వి, ఉపక్రమించింది.

"శంకరంగారి కోడలు మేనత్తకూతురు వచ్చింది ఊరికి" అంది గంభీరంగా, కూర వడ్డిస్తూ.

"ఆ!" అన్నాడతను. ఇంకా అతనిచూపు అలాగే ఉంది.

"ఆవిడండీ...ఆవిడ...ఉచ్చరించటానికికూడా మహా పాపం..."

"ఆ...విడా."

"ఊఁ...ఆ...మొగుడిని విడిచిపెట్టి తిరుగుతోందే...ఆవిడ."

"ఊ...ఎప్పుడు?"

"ఎప్పుడు వస్తేం...అలాంటి గ్రహం ఈ ఊర్లో కాలుపెట్టాక. శంకరంగారు ఏ లోకంలో ఉన్నాడో ధర్మరాజు...ఎంత కుమిలిపోతున్నాడో...సదాచార సంపన్నుని ఇంట్లో..." అని ఆమె వడ్డిస్తున్న పులుసుగరిటె నలాగే మధ్యలో ఆపి, భర్త ముఖంలోకి చూసింది.

తడీపొడిగా ఉన్న పులుసు అన్నంమీదే ఉంది అతని చూపంతా.

"ఊఁ...వడ్డించు" అన్నాడతను.

"సరే ... వడ్డించటానికి కాదూ నేఉంది... పట్టండి" అని గిన్నెతోనే వడ్డించింది.

ధర్మాధర్మాలకు, పాపపుణ్యాలకు, నీతి అవినీతులకు సంబంధించిన మహా సమస్యగురించి తను చెప్తుంటే, ఏమీ కుతూహలం చూపక, కేవలం శాకపాకాలతోనే సతమత మవుతున్నాడు.

ఎప్పుడూ ఇంతే...చలాకీ ఉంటేనా?

పొద్దున్నా ఒక మాదిరిగానే చూస్తాడు తన్ను. రాత్రీ ఒక మాదిరిగానే చూస్తాడు.

అంతే కాదు, మాట్లాడటానికి వచ్చిన పాలేళ్లు, రైతులతో ఎలా మాట్లాడుతాడో, తనతోనూ అంతే. వాళ్లెంతో, తనూ అంతే.

మోడుబారిన చెట్టూ, కొమ్మలన్నీ చిగిర్చి, కోకిలలు కూ, కూ మంటున్న పచ్చని చెటూ, అతనికి రెండూ ఒకటే.

ఎవరైనా తమ ఇంటికి వచ్చినప్పుడు, హఠాత్తుగా తను అగపడితే, మెఱుపు తగిలినట్టు, నిశ్చేష్టులై తనకేసి చూస్తారు. ఈ మనిషికి మెఱుపూ లేదు. పాడూ లేదు.

అందుకే తానంతటి రసమయమైన విషయం ఎత్తినా, అతనిలో చలనం ఏమీ కన్పించట్లేదు.

అత నడిగాడు.

"మా నేశావేం చెప్పటం...ఎందుకు వచ్చిందావిడ?"

"ఎందుకు రావటం ఏమిటి? అప్పుడే మజ్జిగా.. ఇంకోసారి పులుసు కలుపుకోండి" అని పులుసు వడ్డించింది.

ఎందుకు వచ్చిందని అడుగుతాడేం? అసలా మనిషి ఎలా ఉంటుంది? మొగుడు ఎలాంటివాడు? మొగుడిని ఎందుకు విడిచిపెట్టింది? మళ్లీ పెళ్ళిచేసుకుందా? లేక...?

మొదటి ప్రశ్నలన్నీ ఒక ఎత్తు. ఈ చివరి అసమాప్త ప్రశ్న ఒక ఎత్తు. "లేక...?"

అహా! ఆ అవ్యక్త ప్రశ్నలో ఎంత మాధుర్యం ఉంది?

"సరస్వతిని చూసిపోదామని వచ్చిందిట. ఏ ముఖంతో ఇలా ఊళ్ళు తిరుగుదామని...పాపం ఆ సరస్వతికే తెలియదట ఈ అమ్మవారు వస్తున్నట్టు... నీతా జాతా...ఇంక దానికి ఓ హద్దేమిటి? ఎన్ని ఊళ్ళయినా తిరుగుతుంది. ఏమై...నా" అని ఆగిపోయింది.

అతను కుతూహలంతో ఆమెకేసి చూశాడు.

"మరి ఆ సరస్వతి మొగుడు ఎలా రానిచ్చాడు" అని అడిగాడు.

ఇప్పటికి భర్త ముఖంలో ఆమెకు కొంచెం జీవం కన్పించింది. కాని ఈ ప్రశ్న ఏమిటి? ఇదుగో ఇదే ఏదో ఒక అవకతవక ప్రశ్న. ఆమె గురించి కాదు. ఆమె నెందుకు రానిచ్చారని గుమ్మంలో కాలు పెట్టేదాకా తెలియకపోతే, ఆ పెద్దమనిషి మటుకు ఏంచేస్తాడు.

"సిగ్గుసిగ్గులు లేకుండా ఇంటింటకూ కూడా వస్తోందిట. మనింటికి రానీయండి చెప్తాతా..."

అతను కంగారుగా అడిగాడు.

"ఏం చేస్తావు?"

"ఏం చేస్తానా? చేసి చూపిస్తా!...అయ్యో రామా...ఏమిటంత భయపడుతున్నారు...మొహం వాచేట్లు చివాట్లుపెట్టి పంపిస్తా" అన్నది.

అతను కంపితస్వరంతో అన్నాడు. "ప్రతి ఇంటికీ ఆవిడ వస్తుందేమిటి? వచ్చినా నువ్వు మర్యాదగా..."

అని అతను మళ్ళీ పొలం పోవటానికి సన్నాహం చేస్తున్నాడు.

"ఏం దుప్పటి తీస్తున్నారు...ఈ రాత్రికూడా పొలం..." అంది ఆవిడ. భోజనంముందు భర్తమీద ఆరంభమైన అసహ్యం ఇప్పటికి సంపూర్ణమైంది.

చంద్రకిరణాలు గుమ్మంముందు దోబూచులాడుతున్నయ్. తాను పెట్టిన సంపెంగపూల వాసన ఇల్లంతా కమ్ముతోంది.

చల్లనిగాలి మెల్లగావీచి తన జుట్టును రేపుతోంది.

అతను దుప్పటిని భుజానవేసుకొని, తాటేటి కాయలో నీళ్ళు పొయ్యమన్నాడు.

ఆమె నడుం వంచగానే, తలంటి పోసుకున్న జుట్టుముడి ఊడి, ఆ పొడుగాటి జుట్టు నేలంతా కమ్మింది.

అతను చూరులోంచి చేతికర్ర తీసుకుంటున్నాడు.

ఆమె నుంచొని, జుట్టు ముడేసుకుంటూ, "ఈ రాత్రికి వెళ్ళకపోతే యేం లెండి" అంది.

"ఎబ్బే...పాపం సోమన్నను కళ్ళంలో ఉంచి వచ్చా...నే వెళ్లి వాడిని అన్నానికి పంపాలి. పూర్తిగా పాలేళ్ళమీదే వదిలేయకూడదు" అన్నాడు.

అంతే...అంతకన్న ;అతనికి ఇం కేమ్కావ ఏమీ తట్టదు తన్ను చూస్తున్నా!

వట్టి అడివిగోడు! ఎక్కడా చడీ చప్పుడు లేందే మనిషిలో...అతను తాబేటికాయ అందు కున్నాడు.

ఎంత త్వరలో అతను ఇక వెళ్ళిపోతే తన కంతహాయి అనుకుంది ఆమె.

ఇంకా నుంచుంటాడేం ?

అబ్బ...ఆ చూపు, ఆ ముఖం చూస్తుంటే ఆపుకోలేని అసహ్యం కలుగుతోంది.

"మరి వెళ్ళండి..ఆలస్యమైతే, దార్లో ఎవ్వరూ తోడు ఉండరు...జాగర్త...పొలాలు... పురుగు... పుట్ర" అని అతని శ్రేయస్సుగురించి, భద్రతగురించి ఎంతో శ్రద్ధచూపిస్తూ అంది.

తన సామర్థ్యానికి తానే ఆశ్చర్యపోతుంది. అంతటి తీవ్ర అసహ్యాన్ని చక్కగా భక్తిశ్రద్ధలతో ఎలా అలంకరించ గలిగానా అని ఆమె ఒక్కొక్కప్పుడు నివ్వెరబోతుంది.

నిజానికి ఆ ప్రజ్ఞ ఉండబట్టే ఈ కాపురాన్ని ఈడుస్తోంది. లేకపోతే...? మనస్సులో ఎక్కడో ఆ సరస్వతి చుట్టం మెదిలింది.

అతను ఆమెకేసి చూసి "జాగ్రత్త...ఇంకా మా అమ్మవాళ్ళింట్లో కబుర్లు చెపుతూనే ఉంది గావును...కేకవెయ్యి ... చిన్నపాలేరు ఇంటిదగ్గరే పడుకుంటాడు" అని చెప్పి గుమ్మంవైపు తిరిగాడు.

ఈసారి ఆమెకు అసహ్యం మరింత తీవ్రమైంది. అంతపెద్ద నుదురు, ఆ ఊబికళ్ళు, ఆచూపు... ...అబ్బ...ఎలా ఇచ్చాడంట తనను ఈ శుద్ధమొద్దుకు తన తండ్రి!

అతని చెప్పుల చప్పుడు ఆమె కింకా వినబడుతోంది. గుమ్మం ముందుకువచ్చి బైటనుంచొన్న ఆమెపై చంద్రుడు వెన్నెలవర్షం కురిపిస్తున్నాడు. భుజంమీదనుంచి జుట్టును పమిటమీదుగా తీసుకొంది. వక్షస్సంతా జుట్టు కప్పివేసి, మోకాళ్ళదాకా వేలాడుతోంది. అతనప్పుడే బజారులోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఒక్కసారికూడా, దొడ్లోంచి వీధిలోకి అడుగు పెట్టేదాకా, ఒక్కసారి కూడా వెనక్కు తిరిగి తనకేసి చూడలేదు. తర్వాత తనతో నిమిత్తంలేకుండా శూన్యంలో కలసిపోయాడు.

చంద్రకిరణాలు ఆమె కన్నీళ్ళను తుడిచినయ్.

ఇంత స్తబ్ధుకు తన్ను ముడివేశారేం ?

తన కర్మ!

తనతోటిది సీతకు ఎంతచక్కని సంబంధం కుదిర్చారు. బస్తీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడతను. చిలకా గోరింకల్లా ఆ దంపతులు ఎంతో ముచ్చటగా ఉన్నారు.

తన ప్రారబ్ధం...ఈ శుద్ధస్తబ్ధు, మొద్దు తనకు దాపరించాడు.

ఎంతసేపూ పొలమూ, గొడ్లు, పాలేళ్ళు, పురులు...ఈ గోలే...గుడ్డివాడికి దీపం చూపించినట్టు, అతనికి తన్ను కట్టారు. తను అనే వ్యక్తి యొక్క వ్యక్తిత్వం అతనికి తెలియదు. అతని కనవసరం.

అత్తగారిని మెల్లగా నడిపించుకుంటూ, పొరుగింటి కోడలు వచ్చింది.

"మీ...వారు"

"ఆ! మావారు పొలం వెళ్లారు...మీ..వారు ?

"అయ్యో ఇప్పటిదాకానా ... పొద్దూకక మునుపే వెళ్లిపోతే" అని పొరుగామె తీరికగా వంటింట్లో పీటవేసుకు కూర్చొని, "చూశావూ...ఇదిగో ...అది...ఆ సరస్వతి చుట్టంఉండే...అది ఇంక పెళ్లిచేసుకోదట, పత్తిత్తు" అంది.

సుశీల కిప్పుడా సరస్వతి చుట్టం పత్తిత్తు అవునా కాదా అనే ప్రశ్నగాని, కుతూహలంగాని మనస్సుకు పట్టలేదు. తీవ్రమైన అసంతృప్తి మనస్సును మొద్దుచేసి, పెదవులను మూగపలిచింది.

పొరుగింటి కోడలు మళ్ళీ అందుకుంది.

"ఏమే...మాట్లాడనే మాట్లాడవు ?"

ముసలి గుక్కెడు నీళ్ళుకూడా ఈ రాత్రి తాగలేనని చెప్పి, మెల్లగా వసారాలోకి వెళ్లింది.

పొరుగింటి కోడలికి పెండెం దగ్గఱనుంచి అత్తగారి పిలుపు వినబడింది. అబ్బ...ఒక్క క్షణం కూడా ఎటూ పోనీయదు ? భర్త ఇంట్లో లేనప్పుడు

కూడా తను ఒక నిమిషంకూడా ఎక్కడకూ వెళ్ళటానికి వీల్లేదు.

చత్వారం కమ్మినా, ఆ ముసలి అత్తగారి గుడ్లు రెండూ తనమీదే ఉంటయ్. ఇంతలోనే తను ఏ పరాయి మగాడితోనైనా...? ఛీ! వీళ్ళ అనుమానాలు వీళ్లూను.

ఈ ముసలి అత్తగారు తన ప్రాణం తీస్తోంది. ఆ భర్తకు అంతకన్న అనుమానం. విధవ అప్పగార్ని ముసలి తల్లిని తనకు కాపలాగా పెట్టాడు. ఎప్పుడైనా బస్తీకి వెళ్లినా, మళ్ళీ చీకటి పడేటప్పటికే ఎంత చీకటైనా సరే, వానావంగుడైనా సరే, కాలినడక అయినాసరే వచ్చేస్తాడు. లేకపోతే ఆరాత్రే తానెవరితోనైనా...?

"సుశీలా! అదృష్టం బతికిపోయావు...నీకీ అత్తగారిపోరు, అనుమానాలు లేవుగదా!" అంటూ పీటమీంచి లేచింది.

"సరే...నా అదృష్టమే చెప్పుకోవాలి...చెప్పుకోక...చెప్పుకోక..." అని విస్తరి మడిచింది సుశీల.

"అదేమిటే అప్పుడే లేచావు? ఏం వంట్లో బాగాలేదా?" అంది పొరుగుకోడలు.

"ఆ...ఎప్పుడూ ఉన్న తిండేగా...ఇంతకన్న ఏమన్నా ఉంది కనకనా...ఈపూట తినకపోయినా, రేపు మధ్యాహ్నం ఇంతకిఇంత చెల్లించవచ్చు" అంటూ లేచింది సుశీల.

పొరుగింటి అత్తగారికేక ఈసారి పెండెం దగ్గఱనుంచి వినబడలేదు. సావట్లోకే వచ్చింది. అత్త, కోడలూ కలసి వెళ్లిపోయారు.

సుశీల వంటింటిపని అంతా ముగించుకొని, వసారాలోకి వచ్చింది. ముసలి అత్తగారు అప్పుడే గుర్రు కొట్టుతోంది.

పందిలికింద నుంచొంది సుశీల. పిల్లగాలికి సన్నజాజి పిల్లతీగెలు ఆమె కోమల ముఖాన్ని ముద్దాడినయ్. ఆ సువాసనకు ఆమె మేను గగుర్పొడిచింది.

మళ్ళీ మనస్సులో ఆ సరస్వతి చుట్టం మెదిలింది...ఆమె...భర్తను విడిచిపెట్టిన ఆ పాడుకట్టె, పదేపదే కళ్లెదుటకు వస్తోంది.

మొగుడిని ఎందుకు విడిచిపెట్టింది? కురూపిట. మొగుడు...చదువుసంధ్యలు లేని మొద్దుట...తనను ఎవరితోనూ మాట్లాడనీయట్ట...ఏమీ చదవనీయట్ట...తను కిటికీలు మూసి గదిలో పడిఉండాలట...అందుకని ఆ సరస్వతి చుట్టం మొగుడిని వదిలేసిందిట!

ఇదివఱకు తను అనుకుంది.

ఇంతకన్న వెఱ్ఱితనం ఉందా? ఇంతకన్న హాస్యాస్పదమైన విషయం ఇంకోటి ఉందా? తన భర్తకన్న కురూపి ఇంకెవరైనా ఉంటారా? తన భర్తకన్న చదువుసంధ్యలు లేనివాళ్ళు ఇంకెవరైనా ఉంటారా? ఎవరికైనా చెపితేనయినా తెలుస్తుంది. ఈ మొద్దుకు ఎంతైనా చెప్పు...గుడ్లప్పగించి అలా, ఆ తెలివితక్కువ చూపు చూస్తూ ఉంటాడు.

పొద్దుగూకుతున్నా తను గబగబా పనులన్నీ చేసుకొని, తలంటిపోసుకొని, ముడిలో మల్లెపూలు పెట్టుకొని వడ్డిస్తుంటే, ఆ పచ్చడి, అన్నం వాటిమీదే ఉంటయ్ ఆయన కళ్ళు! పొద్దున పొలం వెళ్లేటప్పటికి తానెలా ఉంది, ఇప్పుడు తానెలా వెలిగించిన దీపంలా ఉందీ, అతనికి ఆ తేడా ఏమీ తెలియదు. తన కళ్ళకేసిగాని, తన జుట్టుకేసిగాని చూడడు...చూడకేం...చూస్తాడు...గుడ్డిమాపు...

ఈ తన భర్తకన్న అసహ్యం కలిగించేమగాడు ఇంకోడు ఉంటాడా? తన కొక్కొక్కప్పుడు ఎంతెంత తీవ్రఅసహ్యం కలుగుతోంది? ఎంతద్వేషం? ఎంత అసంతృప్తి?

ఇలాంటి పున్నమరేయిలో, ఈ పూలవాసనను, ఈ చల్లనిగాలిని, తనను వెడిచివెళ్ళి గడ్డిపరకలపై పడుకునేవానికన్న గుడ్డివాడింకెవడైనా ఉన్నాడా?

కళ్ళులేని కబోదులు కొంతమంది. కళ్ళున్న కబోదులు కొంతమంది.

అయినా తను విడిచిపెట్టిందా?

ప్రేమ ఉండబట్టి విడిచిపెట్టలేకపోయిందా?

ఆ భ్రాంతి ఎప్పుడూ లేదు. ఈ అయిదేళ్లలో ప్రేమ అన్నది తనకేమీ తెలియదు. చూస్తేనూ, వింటేనూ, తలచుకుంటేనూ అంత అసహ్యం ఉత్తుంగ తరంగాల్లా పొంగివచ్చే మనిషిపై ప్రేమ ఎలా ఉంటుంది? ప్రేమకాదు తను విడిచిపెట్టలేక పోవటానికి కారణం...

మరి...?

బావుంది...ప్రశ్నలకు అంతులేదేమిటి?

మరి...అంటే?

నలుగురితోపాటు నారాయణ. తనొకత్తేనేమిటి ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పవలసింది?

మెల్లగా పక్కమీద కొరిగింది.

సంపెంగవాసన, సన్నజాజివాసన కలసి మత్తెక్కిస్తున్నయ్. వళ్ళు పులకరిస్తోంది. కళ్లలోకి సూటిగా చూస్తున్నాడు చంద్రుడు.

వెన్నెల పమిటనుదాటి వక్షస్సును హత్తుకుంటోంది.

మలయమారుతం వంటిని జోకొట్టుతోంది.

ఆమె విశాల ఆకాశంలోకి చూసింది. నల్దిక్కులా మనోహరంగా ఉంది.

చంద్రుడు తొందర తొందరగా పాకిపోతున్నాడు.

మళ్ళీ ఆ ప్రశ్నే హృదయంలో ప్రతిధ్వనించింది.

"తనకీ సంబంధం చేశాడేం తండ్రి!"

వంట్లో అణువు అణువును చీల్చుకుంటూ మారుమోగుతోంది ఆ వ్యర్థప్రశ్న...పడగెత్తిన పాములా ఈ ప్రశ్న కళ్లలో మెదులుతోంది.

తన కర్మ! ఇప్పుడెన్ని అనుకుంటేం, ఎంత విచారిస్తేం...?

అంతే...అంతేనా? లేక...ఒహ్!

తను ఎంత అసహాయురాలు! మెడ కురితాడు బిగిసిన ఖైదీమాదిరి తాను...ఈ జన్మకింతే...ఇంతే.

ఏదో వెర్రిఊహ ఈదురుగా లిలా వీచి, ఆమె శరీరం కంపించింది. పక్కకు తిరిగి మెల్లగా కళ్ళు మూసింది. ఆ మొద్దుబారిన లేచెక్కిళ్ళపై అశ్రువులు ధారగా ప్రవహించినయ్.